

Bret Easton Ellis

Cioburile

Traducere din limba engleză
de Bogdan Perdivară

POLIROM
2024

În weekendul acela, Ryan a pus *Against the Wind* al lui Bob Seger și *The River*, albumul lui Bruce Springsteen, și ne-am uitat la *Flash Gordon* pe Z Channel, făcând glume deocheate despre Sam Jones, care ne plăcea și nu prea – așa și așa, nu ne dădeam seama, ceva legat de păr, o dezbatere despre costumul lui. Am locuit în pat, în piscină și în living tot weekendul, doar noi doi, și am ignorat telefoane date de Susan și de mama, care umbla pe undeva prin Grecia. A sunat și Debbie, dar n-am lungit-o cu ea – a amenințat că vine la mine după ce i-am spus că nu mă simt bine, iar eu i-am zis că ne vedem luni dimineață la Buckley, dar asta n-a făcut decât s-o îngrijoreze:

— Nu ți-e bine? Știi ce ai? Cum te simți?

Am asigurat-o că totul e în regulă, voiam doar să mă întorc la somn și, într-un târziu, am făcut-o să închidă, apoi mi-am dat seama de o chestie și, țin minte, am scos din garaj Jaguarul mamei și l-am dat în marșarier pe alee ca să-i permit lui Ryan să-și parcheze Trans Am-ul în loc, apoi am închis ușa garajului, în caz că Debbie își făcea apariția neanunțată.

— A fost o idee bună, a zis Ryan, trăgându-mă spre hol și sărutându-mă pătimaș, ceea ce m-a făcut să am o erecție instantanee. Ne-am îndreptat, împleticit, spre dormitor. Mai încolo ne-am înmuiat în jacuzzi un pic piliți de la berile Corona și eram pe cale să facem de mâncare pentru cină, dar eram cam obosiți de la sex, așa că ne-am mulțumit să ne uităm lung unul la altul – capul și umerii lui Ryan deasupra apei bolborositoare, părul lui blond ud, înnegrit și netezit peste frunte. Se făcuse noapte, Ryan a murmurat că-l luase foamea și apoi l-am întrebat ceva, curios ce-o să răspundă. Rețin că în boxele de afară se auzea „Thunder Island“ a lui Jay Ferguson.

— Ce părere ai de Robert Mallory?

— Tipul nou? a întrebat Ryan. Arată bine, de ce?

Detestam felul în care o spusese, de parcă ar fi fost un lucru care nu se cerea gândit ori procesat. Atât de evident era, încât răspunsul îi ieșise automat pe gură. Am tras o gură de aer.

— Mda, presupun.

A observat cum oftasem.

— Ce? E vreo problemă?

Și-a lăsat capul pe spate până a ajuns să plutească, atingându-mi pieptul în treacăt cu talpa piciorului; și-a ținut degetul mare de la picior apăsat pe un sfârc, zâmbind de parcă ar fi fost mândru de așa ispravă – siguranța de sine a lui Ryan era excitantă, animalică și masculină.

— Nu, nimic, așa e, arată bine, am zis grăbit, apoi, după o clipă de tăcere, timp în care i-am apucat gamba, ținând-o cu ambele mâini, am zis: Cred că Thom se apropie cam mult de el.

Nu eram convins că era tocmai adevărat, dar nu-mi dădea pace felul în care se întinseseră Thom și Robert pe mochetă, sub videoclipul cu Duran Duran, în spațiul din Melrose, așa c-am băgat asta la înaintare, ca să văd cum reacționează Ryan.

— Se apropie cam mult? a ridicat din sprânceană Ryan retrăgându-și piciorul. Asta ce înseamnă?

M-am poticnit, m-am uitat la cerul nopții, apoi la Ryan.

— Nimic.

— Thom place pe toată lumea, a zis cu voce scăzută Ryan. Dacă ar putea, s-ar împrieteni și cu o căpățână de salată. Cu un taco. Cu un raton.

I-am zâmbit, înștiințându-l că știu și eu asta despre Thom. Nu puteam, totuși, renunța la subiect.

— Da, dar cred că e ceva în neregulă cu el, am îngânat.

Ryan pierdea șirul conversației. A întrebat, cumva nedumerit:

— Cu cine? Cu Thom?

— Nu, cu Robert, am zis. Cred că-i ceva în neregulă cu el.

M-a privit cu îngrijorare.

— Cum ar fi?

Și-a făcut vânt de pe băncuța pe care stătuse și a început să pășească prin apă spre mine. Mi-am dat seama că nu-i puteam spune ce știu – despre centrul de dezvoltare din Jacksonville al cărui pacient fusese Robert – din cauză că-i promisesem lui Susan că voi păstra secretul. În tăcerea lăsată m-a pocnit picoteala.

— Mi-aș pune-o cu el, a zis Ryan venind mai aproape. Lumina din jacuzzi era stinsă, dar bazinul adiacent piscinei licărea în nuanțe de ultramarin și-i lumina trăsăturile și, cu părul umed dat pe spate, detaliile feței lui aproape simetrice erau mult mai

pronunțate, ba chiar am observat pentru întâia oară o spuză de pistrui abia vizibili, presărați pe nas și pe obraji. Nu-mi plăcea deloc ce spusese despre Robert, dar eram atât de relaxat și de pleoștit după sex că un soi de calm învăluia emoția pe care o simțisem auzind vorbele lui Ryan. Și trebuia să fiu de acord în privința lui Robert Mallory.

— Mda, și eu, am zis. Mi-aș pune-o și eu.

Ryan era în fața mea, în genunchi, și se uita țintă în ochii mei, i-am simțit mâna pe pulă, apoi a zis cu o voce joasă, îngroșată de dorință:

— Ce i-ai face?

Era atât de aproape încât buzele ni s-au atins și i-am simțit vârful pulii sculate împungându-mi coapsa.

— Hai, spune-mi. Ce i-ai face mai întâi?

A fost un moment, pe la sfârșitul weekendului, când lucrurile au scăpat ușor de sub control, și asta s-a întâmplat la începutul serii de duminică. Ryan se uitase toată după-amiaza la meciuri în salon și se pusese pe băut Corona de pe la două, iar eu mă tot fâțâisem, lucrasem la cartea mea în cameră, revizuisem un eseu cu a cărui predare eram în urmă, reîntâlnindu-mă când și când cu el pentru câte o pauză de înotat – sex făcuserăm deja la trezire –, la un moment dat a sunat Debbie, dorind să știe cum mă simt și dacă era cazul să treacă pe la mine: poate aveam nevoie de ceva, chili de la Chasen's ori înghețată Double Rainbow – și am vorbit cu ea în bucătărie, pe la mijlocul dimineții, în fața lui Ryan, care mânca o chiflă cu somon afumat și citea paginile de sport din ediția duminicală a *L.A. Times* și n-a zis nimic când am fost nevoit să răspund cu un „și eu te iubesc” înainte de a închide telefonul. Prin urmare, Ryan accepta fără să facă mare caz că Debbie era o chestie de care intenționam să mă țin, a mușcat iarăși din chiflă și a întors pagina, însă nu înainte de a-mi arunca o uitătură, cu un surâs șugubăț pe chip și sprânceana exagerat înălțată.

— E-n regulă, a zis. Înțeleg.

Dar când Debbie a sunat mai târziu pe linia principală, după ce nu răspunsesem la telefonul din camera mea, pentru că eram cu Ryan în living, mi-a lăsat un mesaj lung pe robot și l-am văzut

pe Ryan tensionat, electrizat, foindu-se un pic, dând mai tare sonorul televizorului, încercând s-o acopere pe Debbie, a scuturat din cap când a încheiat într-un târziu apelul, dar n-a comentat. Când Debbie a sunat pentru a treia oară, pe la șase, Ryan era încă tolănit pe fotoliu, la televizor, cu mai multe sticle goale de Corona în jur, și a urlat:

— Doamne sfinte! Da' ce pula mea *vrea*? A întins gâtul să vadă unde sunt. Ce așteaptă de la tine?

I-am răspuns din bucătărie, unde căutam una, alta ca să improvizez o cină.

— Vrea doar să știe cum mă simt, am zis, ridicând din umeri.

— Boala ta imaginară? a zis Ryan, dându-și ochii peste cap. Vrea să știe dacă ți-ai mai revenit din boala ta imaginară? A scos un zgomot. Deșteaptă fată. Nu pricepe un apropo?

— Nu știe că nu-i pe bune, am îngăimat, scoțând un bol acoperit cu folie de plastic din frigider și inspectându-l – penne cu mozzarella și roșii. Specialitatea nu tocmai plină de savoare a Rosei.

— E o distrusă răsfățată, în pula mea, a zis Ryan. Apoi a tăcut și și-a îndreptat privirea spre televizor: începea repriza a doua, a apărut și o reclamă.

— Nu e distrusă, am zis, apropiindu-mă de el în cele din urmă și oprindu-mă lângă fotoliu. Chiar nu e. Doar că.... ține la mine.

— Mă, ăștia-s toți putrezi până în măduvă, a zis cu voce domoală, apoi, nițel exasperat: Doamne, Bret, hai acuma!

Era pentru prima oară când apărea o tensiune, o opoziție în tot ce împărtășisem pe parcursul acelor zile, și probabil că aș fi făcut bine s-o trec cu vederea, să revin în bucătărie și să trag mai departe de pe rafturi recipientele cu mâncare pregătite de Rosa pentru weekendul acela, numai că, în loc de asta, am rămas pe loc și-am izbutit până la urmă să întreb:

— Cine-s *ăștia*?

A întors privirea spre televizor.

— Păi na, Debbie Schaffer, iubițica ta, ar fi una, cu căcatul ei de cal și impresiile alea de zână a zânelor. Tony Matthews, Jeff Taylor...

— Ce faci? am întrebat.

— ...Dominic Thompson, în plimbărică prin căcatul de Europa cât e vara de lungă, Tracy Goldman...

— Și Thom? l-am întrerupt.

O pauză.

— Păi și el, normal, a zis Ryan cu glas moale. Probabil că el e cel mai nașpa.

— Nașpa cum? am întrebat. Cum poți să zici așa ceva despre Thom?

Ryan a fluturat o mână spre mine. Mi-am dat seama că se îmbătase.

— Toți sunt răzgâiați, fac ce la tună și nu există consecințe pentru ei...

— Consecințe pentru *ce*? am continuat să întreb, simțind că mă încordez.

— Pentru că sunt niște țânci bogați și dezgustători, a zis cu privirea fixată în ecran, schimbând canalele cu telecomanda. Kyle Colson. Susan Reynolds. Doug Furth. Țștia nu știu câte urechi au. Și puștiul cel nou, Robert, să-l ia dracu' cu căcatul lui de Porsche 911. Cine cumpără un Porsche 911 la copii?

— Dar Matt Kellner? m-am aventurat.

Ryan s-a mulțumit să ridice din umeri la menționarea numelui lui Matt, fără să zică nimic.

— Nici tu nu ești sărac, Ryan, am zis în cele din urmă. Sau lași destul de bine impresia că n-ai fi, asta-i clar.

— Mersi frumos, a îngânat.

— N-are cum să-ți pese de asta, am zis. Știu că glumești. Nu-ți pasă, de fapt. Apoi: Credeam că-l placi pe Thom.

— Îmi place de Thom, a zis răbdător. Dar și el e un pămpălău. Un țânc pămpălău și bogătan care n-are habar de nimic.

— Thom Wright crede că ești unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

Mă uitasem și eu în ecranul televizorului și, când mi-am îndreptat ochii spre el, i-am văzut chipul încordat de ciudă.

— Thom Wright n-are habar de nimic în afară de lumea lui mică și tâmpită...

— Cred că Thom știe mai mult de-atât, am zis. Cred că Thom știe ce înseamnă durerea.

— Păi, cum? I se dă totul pe tavă. Ce știi așa-zișii tăi colegi de clasă despre durere, Bret, mai ales când totul li se dă pe tavă? A tăcut o clipă, apoi a reluat: Sunt cu toții niște roboței răsfățați care capătă tot ce vor, protejați în viloaiele alea ale părinților.

— Părinții lui Thom au divorțat...

— Ei, păi cum, a trebuit tăticu' să se mute la New York și să-și ia o slujbă mai bună ca să-i țină pe micul Tommy și pe mămica lui în puf, în Beverly Hills...

— Thom e un tip de treabă, Ryan, și e prietenul nostru.

— N-am zis că n-ar fi de treabă.

S-a îndreptat de spate – cumva alarmat că asta înțelesesem.

— Am zis că e un țânc bogat și dezgustător. N-am zis că nu-i de treabă.

— Te-ai îmbătat, am zis. Vorbești ca un nebun.

— Poate, a zis ridicând din umeri. Poate că m-am țicnit complet.

— De ce-l disprețuiești așa de mult pe Thom? Sau pe Susan?

M-am oprit, apoi am întrebat: Și cu mine cum stă treaba?

Iar a ridicat din umeri.

— Nu faceți decât să vă apărați unii pe alții.

— Să ne apărăm? De ce anume?

— De realitate.

A zis-o intenționat pe un ton cavernos, făcând cuvântul să răsună de parcă l-ar fi rostit într-o peșteră pustie.

N-am mai insistat, fiindcă părea să n-aibă rost – Ryan se pilise, ceva din mesajul lăsat de Debbie Schaffer îl agasase, asta dusesse la tirada lui rostită cu voce stinsă despre colegii noștri de clasă – atâta tot. Ryan locuia în Northridge, un loc, pot să recunosc, nu atât de dezirabil precum Beverly Hills, iar tatăl lui, la drept vorbind, nu era vreun producător celebru de filme, vreun director de studio sau vreun dezvoltator imobiliar înstărit și, spre deosebire de toți colegii lui de clasă, Ryan își lua de obicei o slujbă pe timp de vară, dar îl socotisem mereu unul dintre noi și avea ceva ce întâlneai la foarte puțini elevi din Buckley, doar la doi sau, hai, la trei de fapt, iar acest ceva era frumusețea fizică – după orice alt lucru neîmplinit ar fi tânjit Ryan, unul singur rămânea în picioare în privința lui: era frumos. Și mă îndoiesc că Ryan ar